

בע"א (חדרה) 33170-02-14 - בנימין לוי נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 33170-02-14 - בנימין לוי נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 33170-02-14

בנימין לוי

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[20.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול 2 דו"חות חניה: דו"ח מס' 4255873 מיום 6.7.08 ודו"ח מס' 21662077 מיום 31.10.11

(להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוט של המשיבה.

לטענת המבקש יש להורות על ביטול הדו"חות ולחילופין ליתן לו אורכה להישפט בגינם.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות אף ללא צורך בתגובת המשיבה, ואנמק.

הדו"חות מושא הבקשה ניתנו למבקש בשנת 2008 ובשנת 2011 והמועד להישפט בגינם חלף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; קובע כי במידה

ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס

הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

עיון בבקשה מעלה כי כשבוע לאחר שניתן למבקש דו"ח מס' 4255873 פנה למשיבה בבקשה לביטול הדו"ח אך לא

נענה. המבקש מאשר כי המשיבה המשיכה לשלוח לו מכתבי דרישה בגין הדו"ח ומציין כי הוא שב וביקש לבטלו עוד

ביום 11.1.11, אך גם פניה זו לא נענתה.

גם בהתייחס לדו"ח מס' 21662077 מיום 31.10.11 שלח המבקש מכתב לביטולו בחלוף יומיים בלבד אך לטענתו

גם מכתב זה לא זכה למענה.

אצא מנקודת הנחה כי המשיבה אכן לא השיבה לפנייתו של המבקש. ניתן היה לצפות כי המבקש ינקוט פעולות

לבירור תוצאות פניותיו, קל וחומר כאשר המשיבה המשיכה לשלוח לו מכתבי התראה בגין הדו"חות.

שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב בחיבוק ידיים מאז שנת 2011, לכל המאוחר, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות?

הגשת בקשה להישפט מוטלת על המבקש ולא על המשיבה, והמבקש לא יכול היה להטיל האחריות האמורה אל כתפי המשיבה.

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...) משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".
וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדר נ' מ"י (27.1.10):

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המוחקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המוחקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בצינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בענין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השיהוי בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה.
ניתנה היום, כ' אדר תשע"ד, 20 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.